

בשנער

ידיעות קיבוץ הזרע - י"א אייר התשע"ט - 16.05.2019

לזכרם | עמוד 3

מטקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

מדף הספרים • "הבשורה על-פי יהודה" | עמוד 8

חנן נגרי

"נפגשים בשביל ישראל" | עמוד 10

דני נהב

פודקאסט - לחוקים בלבד | עמוד 14

יעל כרמי

לוח זיכרון | מאי

1.5.77	לוי גרנות
1.5.00	ולטר רון
2.5.99	אסתר שני
4.5.74	יהודה בן חורין
4.5.01	לני פלד
5.5.97	ארנסט לביד
6.5.86	ינון סלע
6.5.92	יהודה כהן
9.5.85	לאה רוזנברג
10.5.10	יעל אלון
14.5.99	שושנה סלע
15.5.00	אברהם (אלפרד) אורן
16.5.48	אליהו סטורמצה
16.5.48	בנימין בן ציון
17.5.80	תרצה רפאלי
18.5.18	יערה זיגלר
19.5.04	משה שטרן
23.5.55	הילדה פרנק
25.5.61	יהודית אופנהיימר
25.5.14	ציונה אורן
25.5.15	שלמה פניג
26.5.87	שמואל פלד
27.5.06	ורד גבאי
28.5.97	זאב וייס
29.5.92	ברוך רפאלי
29.5.94	ולטר שטיין
30.5.12	אורזל גנוסר
31.5.01	אסתר רון

3 | לזכרם • מטקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

/ אהוד דור, עובד מעוז

4 | עדכונים מהנעשה בקיבוץ

עדכוני תרבות / איריס רפאלי

מהנעשה בחינוך / מיכל לבסקי-טל

מהנעשה באפרוח / דגנית אבנס

מבזקי חקלאות / חקלאי הזורע ואילת ראטס

8 | מדף הספרים

יהודה איש קריות - גיבור טרגי / חנן נגרי

9 | ענייני השעה א'

נגד תוכנית האב לחניות ותנועת רכבים בקיבוץ

/ משה כהן

10 | המדור לשיתוף הציבור

"נפגשים בשביל ישראל" - הגשמת חלום

/ דני נהב

12 | ענייני השעה ב'

צעירים נגד הגדר / נועה סולומון טל

13 | טור אישי

פודקאסט - לחזקים בלבד / יעל כרמי

14 | היה היה

יריד העצמאות / צוות הארכיון

16 | תרבות ופנאי

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

קווים לדמות / ריימונד אליס

ממרחבי הרשת

17 | שביליסטים

יומן מסע / ניר רענן

18 | לקראת שבת

פרשות השבוע / דובי זמר

אחרי הכל שיר

סוף פסוק

19 | לוח מודעות

20 | שו"ת

בלה שני / דני נהב

מערכת בשער

עורכת

אילת ראטס

עיצוב ועריכה גרפית

אנה אבראל

טלפון

050-7450642

דוא"ל

bashaar.hazorea@gmail.com

השתתפו בגיליון זה

אהוד דור, עובד מעוז, איריס רפאלי, מיכל לבסקי-

טל, דגנית אבנס, חקלאי הזורע, חנן נגרי, משה כהן,

דני נהב, נועה סולומון טל, יעל כרמי, צוות הארכיון,

בועז בש מרץ', ריימונד אליס, ניר רענן, דובי זמר,

בלה שני ואילת ראטס.

הגהה

אילת ראטס

תמונת שער

צילום: נעה אלבוחר

הפצה

יעל טיקטין, רינה רשקוב

הטובים לעולם לא שבים

בטקס ערב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, בשבוע שעבר, הושר השיר "הטובים לעולם לא שבים". את השיר כתב אהוד דור בקיץ 1967, לזכרו של רני מרכס, שנפל במלחמת ששת הימים. אחיו של רני, יחיעם מרכס, הלחין את השיר לקראת יום הזיכרון ושר אותו הלל ירון.

הקטע המובא להלן הוקרא ביום הזיכרון על קברו של הלל מעוז ז"ל, מבנינו שנפל במלחמת יום הכיפורים. הקטע נכתב והוקרא על יד אחיו, עובד מעוז, יבדל לחיים ארוכים.

ימי "בין הזיכרונות"

ישבתי להפסקה קלה בעת הליכה, בצוהרי שישי. חשפתי עצמי "למראת העולם", הלא היא "מסך הפלא". ואז רשמתי המילים הבאות:

ברישות התקשורתי האופף אותנו מכל כיוון, מוזכרים אירועים ובעיקר חברים. חברים שאינם, שעזבונו בשלהי נעוריהם. ביניהם פקודים לשעבר, מטובי בני הארץ הזו, שאהבתי, אוהבם, עד עתה ולתמיד. שורות אלה נדפסות בעוד עיניי מתלחחות. שמוליק, גדי, גדעון, אדם, דניאל, זאב, דובל"ה ועוד רבים רבים. טביעת כולם בתהום הנשייה, הטביעה חותמה בנפשי. צולקתי לעד, עד תומי! כולם הוקרבו כעולה למען, לטובת קיומנו ועוד אין ספור מילים אדירות מהמציאות. בעוד שהמציאות המחוללת כאן בהובלת קיצוניים דתיים, מחללת את שנתפס בעינינו כקדוש: ערכי האדם, "ההומניזם" במלוא משמעו, כל אלה נמוגים, ניגפים, בפני קלגסי הלאומנות.

"אתה בחרתנו" נתפס ומיושם מול השכנים, שותפינו לארץ הזו, וכך מתרגמים אנשים אלה את הניצחון בבחירות בדרך דומה: "הבחירה" מעמידה עצמה מעבר ומעל לערכי היסוד!

ההקבלה הנוצרת בין רצון העם לרצון האל, ברורה ונוראה. האם על כך נלחמנו, שירתנו את ביטחון המדינה עשרות שנים במילואים, נשרטנו במלחמות ואיבדנו טובי רעינו? לחימת הכלל, הנופלים והשבים משדות הקרב, בלתי מותנית הייתה, תחת הסכמה בצידוק מלא של הלחימה הקונקרטי ובערכים העומדים ביסוד הזיקה שלנו לחברה צודקת, הוגנת שוויונית, פלורליסטית, יחד עם סל הערכים המשולב בהם.

איני מטיל ספק כלל, כי אובדן ערכי היסוד, התשתית המוסרית של קיומנו כאן, תביא לחורבן המפעל הציוני. אין למדינה תוחלת ללא צידוק. הדברים יתבהרו מהר בעימות המלחמתי הבא. נראה אז עד כמה נשחקה הנכונות להילחם, בשדות הקרב ממש. אין אפשרות לקבוע שלבים או לשער זמנים, אך הכיוון והתוצאה ברורים, למגינת ליבי.

אנו כבר בחורף חיינו, נינוחים בביתנו, נהנים מחיים עשירים ומאושרים, מרחיבים המשפחה ונהנים מרעות חברינו, במישורים רבים. התחזית, קרחון השט לעברנו, יפגע בממשיכינו, ככל הנראה לא בנו.

האם להמשיך לנוח על "זרי הכורסה"?

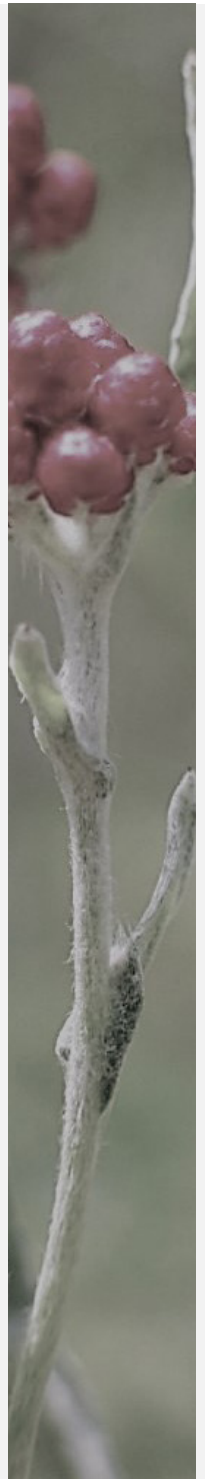
עובד מעוז

הטובים לעולם לא שבים / אהוד דור

רְאֵה הַיּוֹם הַכּוֹל כְּמוֹ אַגְדָּה
וּרְק בְּלֵב נוֹתֵרָה כְּמוֹ שְׁרָטָת,
הַיּוֹ יָמִים שֶׁל נֶשֶׁק וְקִסְדָּה,
הַיּוֹ יָמִים שֶׁל צִיפִיָּה מוֹרְטָת...
וּבְלִילָה הַקֵּר
בְּרִקִיעַ מוֹכֵר
רִמְזוּ מִמְרוֹם כּוֹכְבִים:
הַטּוֹבִים לְעוֹלָם לֹא שָׁבִים...

וְאֵז פִּתְאוֹם שְׁאוֹן הַקֶּרֶב הִרְעִים,
וְאֵשׁ יִרְקוּ עֵינָיִים וְקָנִים,
וְגַם בְּנִפּוֹל הַטּוֹב שֶׁבְּרָעִים,
מִי שְׁנוֹתֵר - שֶׁטֶף עוֹד לִפְנֵים...
אֵז בָּאֵשׁ וְעֵשֶׁן
כְּמוֹ לַחַן נוֹשֵׁן,
נִיגְנוּ מִקְלָעִים וְרוֹבִים:
הַטּוֹבִים לְעוֹלָם לֹא שָׁבִים...

וְעַתְּ נִשְׁתֵּם וְשׁוֹב נִיתֵן לְשִׁמוֹעַ
אֵת קוֹל הָרוּחַ שׁוֹעֵט לוֹ בַּמַּדְבָּר,
רְצִינוּ אֵת הַשְּׁקֵט רַק לְגִמּוֹעַ,
לֹא לְהַקְשִׁיב לֹא לְהִבִּין דְּבַר...
אֶךְ כְּשֶׁבָּאנוּ לְבֵית,
שֶׁהִשִּׁירָה מִבֵּט,
סִפְרוּ אִישׁוֹנִיהָ כְּבָיִם:
הַטּוֹבִים לְעוֹלָם לֹא שָׁבִים...

לצפייה בקטע הוידאו של השיר בטקס לחצו [כאן](#) (צילמה ראומה ריילינגר)

פסח - תודות:

לצוות פסח, שהורכב ממשפחת שחורי המדהימה - רז וזאבי, שהיו אחראיים על כל סידור השולחנות, עריכה, במה וכל מה שצריך לסדר הפסח, מרסיה שסחפה איתה, כמו תמיד, את הצד האומנותי - הופעות, שירים, ריקודים ושמחת החג.

צוות המטבח, שחידש עבורנו את כלי האוכל, שהיו הפעם מבמבוק מתכלה, הרבה יותר יפים, קלים ונוחים לחיסול. על האוכל הטעים, שהיה חם ומפנק, על הפירות והקיבונים, שהיו מענגים.

ליערה פניג, על השקעה של זמן, טלפונים ומאמצים גדולים לסדר כל אחד ואחת על פי בקשותיו.

לזיוה כהן, שסידרה פרחים ועיצוב במה - כמו שרק היא יכולה ויודעת.

מימונה - תודות

הוגה הרעיון למימונה בהזרוע - **תומר עדיני**, מדריך הנעורים. יחד קיבצנו צוות ש"זרם" איתנו ויחד עם איציק שטרית, רונית זינגר, **לי מרקוביץ'** וליאת כפרי התחלנו להריץ את האירוע.

רונית זינגר לקחה את הפיקוד על המופלטות - המאכל הלאומי של המימונה. יחד איתה במטבח הכינו את המופלטות: **נעמי שחם**, **זיוה סלע**, **סנדרה קובלינסקי** ו**בתה**, **יונת בן יוסף**, **יעלה שמאי (זינגר)**, **נועה**, **שרון ותמר זינגר**, **ממי (חברה של רוני זינגר)**, **חן אייזנשיץ**, **אורנית שדמון**, **עינת שטרית**, **גיל שטרית**, **סיגל ניב**, **זהבית קלבריס**, **אלי קטן**, **ענבר עטיה**, **לי מרקוביץ'** וליאת כפרי.

סידור המתחם, האוהל - **תומר עדיני**, **גדי רז**, **שלומי כהן**, **עוז חזן** ו**יזהר נהב**.

תפעול בזמן האירוע - **ברק גורן** ובתו המדהימה ועירית **שדמון**.

חיסול האירוע - **תומר עדיני** ובני הנעורים המכונים "צוות חתונות והלוויות", **ניר מרקוביץ'**, **איציק שטרית**, **ירון כפרי וילדיו**.

יום הזיכרון לשואה ולגבורה - תודות

צוות - **לנה נוימרק**, **סמדר בראון**, **גילה טוט** ו**טובה חגי**. **בני ובנות י"ב** - **קבוצת נורית**, שהדליקו נרות. **גיל שטרית** - הקריא את רישומיו מהמסע לפולין - "הייתי שם" - מרגש עד דמעות.

רוני כהן אייל, שלראשונה בהזרוע שרה את השיר "גם אם אלך", **ברגש** ובעוצמה, בעיבוד הכל כך מדויק של **גל אבראל**.

זאבי שחורי - "יזכור".

לכל איש יש שם: **שלומית פרידמן**, **ניר רענן**, **נעמן ברקאי** ו**בועז רפאלי** - ששיתפו את כולנו בסיפורים על בני משפחותיהם שנספו בשואה.

חנוך מוכנדורף, שסיפר על סבו רב החובל, שקיבל את אות מלכת הולנד על אומץ ליבו.

טובה דור - כבכל שנה שותפה פעילה, הקריאה את דברי שולה גיא, האחראית מטעם בית ספר מגידו על המסעות לפולין.

צוות יום השואה עובד משנה לשנה - כל השנה. השנה הן לקחו כפרויקט את החידוש וההנגשה של תמונות הנספים בשואה והכיתוב לצד התמונות. זו עבודה שמחייבת דיוק, רגישות רבה, ובעיקר המון כוחות נפש, התמדה ודבקות במשימה. זה בדיוק מה שהיה להן בכדי ליצור עם **אנה אבראל** המוכשרת, שנרתמה לעזרתם בנושא העיצוב והמיחשוב.

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל - תודות

מנהלת הטקס בהר הזיכרון - **אביגיל צרפתי**.

הצוות - **מרים לוי**, **יונת אבראל**, **בטי הורן** וענת פרוינד.

הכנה וניקוי השטח - **רן סולומון** ו**צוות הנוי ועומרי מהבנין**. **תמיר כהן** - שראוי להערכה רבה, היה נציג החיילים בטקס, הגיע מהבסיס כמה שעות לפני כן לקיבוץ והתנדב לעמוד בהר (שאר החיילים לא הגיעו מפאת המצב הביטחוני ששרר בדרום).

גבי פלג - על נגינת החצוצרה, **נחשון שחם**, **דגנית אבנס** ו**אליאב פרייס** - על קטעי הקריאה.

ניהול מוזיקלי ועיבודים - **יחיעם מרכס**, אחיו השכול של רני מרכס ז"ל, שמתנדב כל שנה ללוות את הטקס.

דרור בקיש, **אלי קליר** ו**מורן ירון** - על הנגינה.

שירה - **יניב סלע**, **קורן רביב**, **תום שלו**, **חגית מעוז** ו**רוני כהן אייל** - שצלחה את הפעם הראשונה על במה בהזרוע בכבוד רב ביותר, עם רגישות מדהימה בערב כל כך טעון.

סידור פרחים - **שלומית אלישב**.

סידור תמונות הנופלים בכניסה לחדר האוכל וגם באולם - **יונת אבראל**.

קטעי וידאו - **ראומה ריילינגר**.

כתיבת קטעי פתיחה וסיום הטקס - **חן מענית**, הקראה - **מירי פלד** ו**אוריאל בן צבי**.

יום העצמאות - תודות

הצוות - **איציק שטרית**, **גל אבראל**, **אורי חץ**, **דרור בקיש**, **הגר ראובני**, **הילה תורן**, **מור בקיש** ו**מירי פלד**.

דוד פואה - שירי אורוויזיון:

מנחים: **חיים ירון ורוני כלב ירון**, כתיבת קטעי הקישור - דובי זמר.

ריקוד גנים - דפנה בן דוד עם ילדי גן שקד, חצב וההורים. ניהול מוזיקלי ועיבודים - גל אבריאל. נגנים - דרור בקיש, ראול לבנה, ילון שחורי ומוון ירון.

בני קבוצת גפן - הלל ירון, יוגב טיקטין, שחף דור וחן מענית - עם התפילה לחברי הקיבוץ - מי ייתן ויהיה לנו יום חג. שיר הבטלנים - מירי פלד ובריאן אבנס.

שיר הורה - צוות "חתונות והלוויות" (צוות הגברה ותאורה) עם חיזוקים של הנעורים - אייר אבריאל, גפן קליר, מוון אלישב, אדם טוט, עמית שמעוני, ליאם האקט, עופר פלד ורותם יסינובר, בכיכובו של טיבי ובניהולה של הגר ראובני.

עולה עולה - עם החללית בראשותו של אורי חץ ולהקתו - תמר חץ, הדר חננאל, רן סולומון, מוון ירון ושלומי כהן. אבניבי - איציק שטרית, בריאן אבנס, רוני זינגר ועמיחי

כלב, בכוריאוגרפיה מושלמת של עינת שטרית. אמור שלום - שוקולד מנטה מסטיק שלנו - רוני כהן אייל, מיה מזרחי ואביה (הבמב"חית).

נתתי לה חיי והללויה האדירים - קורן רביב ויניב סלע. תפאורה - דניאל לוי, שבנה תפאורה כל כך יפה וססגונית. תלבשוות ואביזרים - הילה תורן, האחת ויחידה שגרמה

לכולם להראות ממש כמו המקור... לאחר הערב על במה, יצאנו לחניית הרכבים (בין האולם להנהלת חשבונות), שם חיכה לנו נתנאל, שהרקיד את כולנו. בין לבין נהנינו מהעוגות הטעימות של ברק גורן ועירית

שדמון, פיצות מעולות שהכינו בני ובנות קבוצת נורית (י"ב) - רוני כהן אייל, גיל שטרית, תמר ושרון זינגר, אלון שפייר, שחר חזן, כליל וייס ועופר פלד. צמד המופלאים שהיו

אחראים על הבר - מור בקיש וניר מרקוביץ'. על מפקד האש פיקדו עומרי רז ותומר עדיני עם ילדי הנעורים, ואת השמיים האיר בשלל זיקוקים נחשון שחם.

ולפעמים החגיגה נגמרת... וצריך לחסל את כל ההילולה - המון תודות לנטע הרפז, שי נומה (בן הזוג של ניצן ניב) והלל ירון, שעזרו בחיסול הערב - אין כמוכם!

יריד 2019 - תודות

כמדי שנה, גם בשבת האחרונה צוות הבחורים המדחים, בראשות יניב סלע - שניהל את "מבצע יום הילד", הקימו לנו יריד מושקע, עם הפעלות נוספות חדשות. בצוות כיכבו

- רן סולומון, אורי חץ, עופר זינגר, מוון קבסה, אוריאל בן צבי, אסף בר, דניאל אופק, חן מענית, שחף דור, יהונתן בן צבי, אורי ואלמוג שמע, אורי מוריס ותומר גרוס.

תודה לכל התורנים שהפעילו את המתקנים, לצוות הנעורים - על הפופקוון - בראשותם של רותם יסינובר וליאם האקט.

בכל החגים והאירועים שעברנו בחודש האחרון, עם כל כך הרבה חברים/חברות/בני נוער שלקחו חלק פעיל, ארגנו,

יזמו, יצרו ובעיקר עבדו מאוד מאוד קשה, בכל האירועים עבדו לצדי שעות רבות מאוד:

ניר מרקוביץ' - לוגיסטיקה, חשמל וציוד.

טיבי גנץ - הגברה, תאורה, ארגון ותפעול, עם צוות "חתונות והלוויות" (שימו לב - לכולם יש חולצות צוות חדשות עם הכיתוב, תודות לתומר עדיני): שחר תורן, אייר אבריאל, תומר לביא, ליאם האקט, אדם טוט, איתמר בן שלום, אלרועי ברק, גפן קליר, יפתח עטיה, נועם לביא, תומר

כפרי ואור שלו. שלומית אלישב - סידורי פרחים.

רונית זינגר - "המצילה" של הדקה ה-90, בכל מה שצריך. רז רפאלי וצוות המטבח, שמלבד האוכל המעולה לפסח, וארגון חדר האוכל לאירוע, מאפשרים לנו להשתמש

במטבח להכנת עוגות, מופלטות וכל צורכי התרבות.

פסטיבל יערות מנשה - בתאריכים 30.5 - 1.6 (חמישי, שישי ושבת).

כל תושבי הקיבוץ מוזמנים - הכניסה בחינם, ע"פ מרשם התושבים של הזרוע.

*אם חלילה שכחתי להזכיר מישהו - אני מתנצלת מראש.

להתראות, איריס ■

ההנעשה בחינוך יום העצמאות בגיל הרך

הודעה מהחינוך

הודעה זו מיועדת לכל ה"הריוניות" ובני משפחותיהן:

בימים אלו אנו נערכים לשנת הלימודים הבאה, המתחילה בספטמבר הקרוב. משפחות מהקיבוץ (חברי קיבוץ, מועמדים ותושבים) שרוצות להיכנס ל"במבי" (בית התינוקות) בשנה זו, מתבקשות ליצור קשר עם מיכל, מנהלת הגיל הרך, בהקדם: 050-7406883.

אנו מקבלות פניות רבות מבחובץ ומעוניינות להיערך בהתאם.

תודה מראש,

מיכל.

ביום שלישי שעבר (7.5), התכנסנו כל ילדי הגיל הרך והצוותים לטקס יום העצמאות ה-71 למדינת ישראל, על רחבת הגרנוליט מתחת לחדר האוכל. בטקס החגיגי נכחו גם חברי הקיבוץ הותיקים, סבים, גש"ר ודיירי בית שקמה.

הטקס נפתח עם הנפת הדגל ע"י שני חיילי משמר הגבול, שהגיעו לחוג איתנו, לצלילי החצוצרה של גבי פלג. לאחר מכן שרנו ביחד שירים לחג ומזכירת הקיבוץ, שרה מענית, בירכה אותנו בברכה שכתב דובי זמר. ילדי גן סביון, שקד וחצב הופיעו בריקוד ושיר לפני כולם וילדי אפרוח וסביון חילקו פרח לכל ותיק.

סיימנו ב"שלוקים" צוננים והתפזרנו לאכול ארוחת צוהריים ישראלית (שכללה פלאפל, פיתות, חמוצים וצ'יפס).

ילדי גן שקד הגיעו לטקס וחזרו ממנו רכובים על אופניים מקושטים לחג.

הייתה אווירה נעימה וחגיגית,

נתראה בשנה הבאה.

הנעשה באפרוח (הבית של העסקים הקטנים)

פתיחת אפרוח

בתחילת החודש נפגשנו להרמת כוסית בבית אפרוח, כדי לציין את פתיחתו הרשמית של המקום, שהוא מעין HUB, כלומר סביבת עבודה עבור בעלי העסקים בקיבוץ. בבית אפרוח ניתן לעבוד בחברותא, להיפגש עם לקוחות ועמיתים, לקיים ישיבות, סדנאות, חוגים ועוד, ככל שיעלו הרעיונות. מי שמעוניין להשתמש באפרוח (לכל מטרה) - מוזמן לפנות אלי.

הקמנו שני צוותים לטובת המקום:

האחד - צוות אפרוח - סלעית בר שלום, אושרי אלמוג גבאי, דני בנימין ודגנית אבנס.

תפקידיו הם: למצוא את הדרך היעילה והמתאימה ביותר לחלוקת זמן השימוש בחללים השונים עבור המעוניינים בכך, ולהביא תכנים מועילים ומעניינים אלינו לקיבוץ, שיתקיימו באפרוח.

השני - צוות עיצוב - עירית דינור, תמר חץ ואנה אבריאל - תהינה אחראיות לשיפור עיצוב המקום - בעזרת כולנו

כמובן - שבשלב זה הוא בסיסי ביותר. עוד דיברנו על "תקנון יזמויות" שנמצא בשלבי אישור קיבוציים ובו מוסדרים יחסי בעלי העסקים עם הקיבוץ. לאחר שהתקנון יאושר באופן רשמי, נקיים את "הנהלת העסקים הקטנים", שתהיה משותפת לבעלי העסקים ולהנהלת הקהילה, ותפקידה יהיה לקדם את התחום בקיבוץ.

דיברנו גם על "מעברים בעמק" ו"מעוף" - ומי שמעוניין בפרטים נוספים על הסיוע הניתן לבעלי עסקים קטנים באזורינו - מוזמן לפנות אלי.

בהזדמנות זו אני רוצה להגיד תודה ענקית, לכל מי שטרח ובא לעזור בהכנת המקום, לאלו שתמיד הייתה להם מילה טובה, ולקהילה שרואה בנו "מגזר" ששווה להשקיע בו.

מאחלת לנו עסקים טובים ופרנסה בשפע, ותודה גדולה למי שהגיע ולקח חלק בחגיגה הצנועה שלנו.

דגנית אבנס

מבזקי חקלאות חקלאי הזורע מדווחים מהשטח

היאצמ?

התחמיץ הנפוץ בישראל הוא תחמיץ חיטה ותחמיץ תירס, המיועדים להזנת בקר לחלב. התחמיץ מיוצר פעם אחת בשנה בלבד, ועל כן נודעת חשיבות מרכזית לאופן ולאיכות הכנתו. עיתוי הקציר ואופן שימור הירק הקצוץ בבור התחמיץ הם בעלי השפעה מכרעת על איכות התוצר הסופי. האויב הגדול של התחמיץ הוא החמצן. נוכחות אוויר או חמצן בזמן אחסונו תאפשר פעולת חיידקים מחמצנים, הגורמים לקלקולו. תחמיץ מקולקל עלול לגרום להרעלת בוטוליזם קטלנית והמונית בפרות הניזונות ממנו. בחנאים הנכונים, הירק עובר תסיסה אנאירובית ולאחר כשבועיים מוכן לשימוש. בתנאי אחסון אופטימליים התחמיץ יכול להישמר למשך שנים.

מה אצמ בצ"ש? נשתלו עגבניות ואבטיח, נזרעו כותנה ותירס. האפונה נקצרה. קציר החיטה נחל הצלחה חלקית בלבד, מאחר והאדמה טרם יבשה.

קוצרים חיטה לתחמיץ. צילום: גד"ש הזורע.

מה האניינים באטליים? במטע השקדים הקיץ הקרב מורגש עם תחילתו של משטר השקיה וריסוסים נגד מזיקים ומחלות. ההערכה היא, כי מסיבות שונות, היבול השנה צפוי להיות נמוך.

מה קורה באצמ?

הקיץ בפתח, הדגים אקטיביים יותר ורמת החמצן במים יורדת. במצב זה חשוב לשים לב למצב הדגים ואנו פוקחים את עינינו (עיני הדג...) יומם וליל.

לוחות ההאחיות מתחילים בבניית חממה חדשה לחסות.

חממה חדשה בדרך. צילום: צפי גיא

גובה אלא אי שהתגלה וצפין: סילבי כהן מהגד"ש, ש' דוד לובל מהמטע, אביעם גבאי וצפי גיא מאקוויטיס.

יהודה איש קריות - גיבור טרגי / חנן נגרי

בעקבות ספרו של עמוס עוז "הבשורה על פי יהודה"

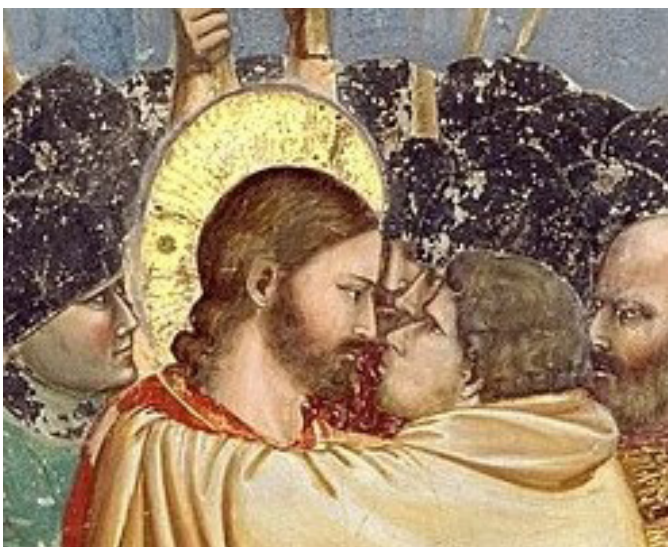

על הספר; נפלא, מרתק ומעניין, בודאי לכל מי שמתעניין בסוגיות היסטוריות, חובקות ומשנות עולם. ובעצם רציתי לדעת על מה אגודת הסופרים הרוסית העניקה לעמוס עוז את פרס טולסטוי.

אפשר היה לכתוב את הספר הזה בארבעה רומנים נפרדים, לפי ארבע הדמויות המרכיבות אותו; שמואל אש, עתליה אברבנאל, גרשום וולד ושאלתיאל אברבנאל. כל העלילה הזאת מתרחשת בתוך בית אחד ישן, על הרקע הרחב של ירושלים בשנות החמישים של המאה הקודמת. שמואל אש, סטודנט באוניברסיטה הכותב מחקר על ישו בעיני היהודים, מתקיים בעזרת תמיכה כספית של הוריו. הוא נקלע למשבר כפול, כאשר הוריו פושטים רגל ומפסיקים את תמיכתם ובו זמנית חברתו עוזבת אותו. הוא מוצא לעצמו עבודה זמנית בבית שבשליטתה של עתליה אברבנאל. עתליה אברבנאל, אישה יפה, יוצאת דופן ומרתקת, כבת ארבעים וחמש, שוכרת את שמואל להיות מטפל לנכה, שהוא אדם נאור ובעל ידע רחב. תפקידו של שמואל הוא בעיקר בשעות הערב, ועיקר התפקיד הוא להיות בר שיחה לגרשום וולד. עתליה היא אלמנת בנו של וולד, מיכה, שהיה מועמד להיות פרופסור באוניברסיטה והיה בעל כליה אחת. את השנייה הוציאו ממנו בהיותו ילד קטן עקב מחלה. אבל בגיל שלושים ושבע הוא נלחם ונהרג בבאב אל וואד. גרשום וולד, אבי מיכה - בעלה של עתליה, איש זקן, נכה ושנון, מוצא שפה משותפת עם שמואל אש. שאלתיאל אברבנאל, אביה של עתליה, אדם מורם מעם, חבר בועד הפועל הציוני ובמוסדות מרכזיים כגון הנהלת הסוכנות, שדגל בהידברות עם ערביי ארץ ישראל, דיבר את שפתם והיה מעורה בחוגים שונים שלהם. אבל עקב דעותיו, נאלץ להתפטר מכל המוסדות, לפני שהודח והתחילו לכנותו בוגד. שמואל אש, שזנח את מחקרו על ישו בעיני היהודים, שב אל המחקר שמרתק אותו, כפי שמתואר בכריכה האחורית של הספר: "ושמואל הולך ונשאב אל סוד דמותו המקוללת של יהודה איש קריות, התגלמות הבגידה והשפלות", שהוא גם סמל ליהודי הבוגדני, החי מעושי כל האחרים בעולמנו.

בברית החדשה, בבשורה על-פי מתי, פרקים כ"ו-כ"ז, מתוארת הבגידה עצמה והוצאתו להורג של ישו, בצליבה. תורתו, מלכות השמיים, שלאורה נאמר "תנו לקיסר את אשר לקיסר ולאלוהים את אשר לאלוהים" (מתי כ"ב) וגם "הסוטר לך על הלחי הימנית, הפנה אליו גם את האחרת" (מתי ה') ולא "עין תחת עין". ישו מחנך את שומעיו להשלמה עם השלטון הרומי, דבר המנוגד לרוח הזמן אצל היהודים. אותו אירוע בשתיים מתוך גרסאות רבות; הבשורה על פי קאזאנצאקיס, בספרו "הפיתוי האחרון של ישו", וספרו של עמוס עוז "הבשורה על פי יהודה", מפי הסטודנט שמואל אש. בשתי הגרסאות, ויש הרבה גרסאות נוספות, האירוע המרכזי הוא צליבתו של ישו ובגידתו של יהודה, תמורת "שלושים שקל כסף". שונה בתכלית מה שקדם לכך, והסיפור הקנוני הנוצרי, שבחר רק בבשורות על פי מתי, מרקוס, לוקס ויוחנן, בסוף המאה הרביעית לספירה, מסרב להכיר בגרסאות הנ"ל.

בספרו של ניקוס קאזאנצאקיס "הפיתוי האחרון של ישו", מתואר יהודה איש קריות כאיש אלים, סכינאי בשירות המורדים הקנאים, כמחסל של כל מי שמשלים עם המשך שלטון הרומאים, וכזה נחשב גם ישו על פי תורתו. יהודה נכבש לאמונתו הזו של ישו "הרבי", והופך לאחד משנים עשר תלמידיו ואפילו הטוב שבהם. העיתוי הוא ימים ספורים לפני פסח. ישו מארגן לתלמידיו סדר פסח ובליל הסדר הוא מבשר להם שהוא יוצא להורג בצליבה ויקום לתחיה כעבור שלושה ימים. הוא מסביר להם שאחד מהם יהיה זה שיבגוד בו ויסגיר אותו להורגיו. בסוד הזה הוא מכניס רק את יהודה ומטיל עליו את התפקיד הנורא הזה. יהודה מזועזע ומבקש על נפשו, אבל ישו לא מוותר לו. התזה הזאת נסמכת, כנראה, על תגלית ארכאולוגית, שנתגלתה במערה על שפת הנילוס, שכללה פפירוס עתיק, המגולל את הנוסח השונה כל כך מזה המקובל בנצרות, על יהודה איש קריות. בספרו של עוז "הבשורה על פי יהודה" ומפיו של שמואל

נשיקת יהודה (06-1304), פרט מתוך פרסקו מאת ג'וז'פה בונדונה, פדובה.

אש, מוצאו של יהודה ממשפחה אמידה מאוד, כך שאינו זקוק לתמורה עבור בגידתו. הוא נשלח על ידי החוגים היהודיים, העשירים והשליטים, לרגל אחרי ישו, ולהביא הוכחות לכך שהוא ממריד את היהודים נגד השלטון הרומי, בעיקר על ידי הכרזתו, כביכול, "שהוא- ישו- מלך היהודים". אבל גם בגרסה זו, יהודה נכבש לתורתו של ישו, הרבי, והופך לאחד משנים עשר תלמידיו והטוב שבהם. יהודה האמין בישו המשיח לעין ערוך יותר מאמונתו של ישו בעצמו, שהתחיל לפקפק ביכולותיו להיות מוקע על הצלב ולקום לתחייה. לאור התסריט או התחזית שלו עצמו, ישו נחלש באמונתו הוא, והאסמכתא לכך נמצאת, כנראה, במתי פרק כ"ו, שבו כתוב שישו אומר לתלמידיו "נפשי מרה עלי עד מוות", ואז נפל על פניו והתפלל באומרו "אבי, אם אפשר הדבר, העבר ממני את הכוס הזאת". בשלב הזה, יהודה, המאמין המוחלט בתורת הרבי, מפציר ומעודד את ישו ומבטיח לו שהכול יתקיים לפי נבואתו, והוא מוביל אותו צעד צעד לקראת מותו על הצלב.

לפי גרסה א', ישו מאשים את מתי בכתיבת דברי שקר, והתשובה היא - לא אני כתבתי, אלא מלאך אחז בידי וכתב. ישו עונה לו - אם המלאך אמר, אז תכתוב כדברי המלאך. וישו, כמנהיג, מוביל את עצמו עד הסוף המר. לפי גרסה ב' - המוביל עד הסוף הוא יהודה איש קריות. המקובל בכל הגרסאות הוא, שיהודה תלה את עצמו אחרי צליבתו של ישו. ושוב; בגרסה א' יהודה מאבד עצמו לדעת, בהצטער על שבגד בישו, בגרסה ב' יהודה מאבד עצמו לדעת, מתוך אכזבה מאמונתו שכשלה.

אפילוג

לאחר כמעט אלפיים שנים, החליט הוטיקן לנקות את שמו, של מי שנודע כבוגד הגדול בהיסטוריה של הנצרות - יהודה איש קריות. מלומדים דתיים בוטיקן קבעו כי יהודה לא היה בוגד מרושע מטבעו, אלא בסך הכל מילא את חלקו בתכנית האלוהית, שהובילה לצליבת ישו.

ענייני השעה א' במדור זה החברים מוזמנים לפרסם מאמרי דעה בכל עניין אקטואלי.

נגד תכנית האב לחניות ותנועת הרכבים בקיבוץ / משה כהן

לצערי הרב, ההתעניינות הציבורית בנושא זה הינה דלה למדי. השתתפתי בשיחת הקיבוץ האחרונה בנושא החניות, והיו בה לא מעט התייחסויות לסוגיה, אבל כולן היו מנקודות מבט אישיות, כלומר במטרה להקטין הפרעות למקום המגורים האישי או לדרכי הגישה אליו. זה בהחלט בסדר. על כן, גם אני מרשה לעצמי להתייחס לתכנית מנקודת המוצא האישית שלי. ביתי ממוקם ליד צומת דרכים מרכזית, של ארבעה כבישים הכרחיים למעבר לשכונות אחרות. זוהי צומת דו-סטריט, שברוב שעות היום נוסעים בה בתכיפות רבה, במהירות, ובצורה לא זהירה ואף מסוכנת. אני מעדיף להיות "יתום" מתכנית אב, שלא מתחשבת בדיירי שכונה מבוגרים, בני שבעים או שמונים ומעלה, שלפני דלת ביתם עובר כביש סואן דו-סטריט. מהתשובה שקיבלתי בשיחה, לפיה התכנית היא ארוכת טווח ועל כן אינה מתחשבת בדיירים הנוכחיים, עולה השאלה המתבקשת: אם בדירתך, שסמוכה לצומת זו, יגור בעתיד זוג צעיר עם ילדים קטנים, האם המתכון לאסון יקטן?? מה ההבדל בין תכנית זו, לבין תכנית חניות ותנועה עבור תושבי יקנעם או טבעון? תכנית ראויה צריכה להתחשב בצורת החיים הייחודית של הקיבוץ. המתכנן ככל הנראה לא התחשב בכך, או לא מבין את זה... אנחנו חיים בקיבוץ, בין היתר, כדי ליהנות מאיכות חיים שבה ילדינו ונכדינו יכולים לשחק ולהתהלך, ללא מורא ופחד מפני

גלגלי מכונית דוהרת. ילדים מטיילים ורוכבים על אופניים בשכונת מגוריהם, שצריכה להיות סגורה במחסומים לתנועת מכוניות. הכביש ליד ביתם אינו המשך של כביש 6... האם לא מבינים זאת בועדת תכנון? אולי כדאי "לעשות חושבים" מחוץ לסרגל והעיפרון המחודד? לחשוב בצורה מקורית ולא שבלונית... תכנית שהיא הֶעֱתַק של תכנית אחרת ממקום אחר (...) אינה מתאימה לְקִיבוץ, שלא תוכנן לתנועת מכוניות צפופה. קיבוץ כזה, או שכונה כזאת, חייבים להיות סגורים למכוניות במחסומים חשמליים.

חברי ועדת תכנון יקרים, האם לא עלה בדעתכם שאפשר, ואולי כדאי, לבוא ולשאול את דיירי השכונה הוטיקה, שעבורם אתם מתכננים את הדרכים בהן יתהלכו בשארית חייהם, מה מפריע להם? ממה הם חוששים בכביש? החברים הוטיקים גם הם מבינים דבר אחד או שניים ולא כל החוכמה נמצאת בועדת התכנון... בשביל מה נתנו לכם את הקולות שלנו בקלפי? מגיע לנו ולנכדינו לצאת מהבית בבטחה, ללא חשש מהאורח/ת או החבר/ה שעוברים לפני דלת ביתנו בדהרה... מכל האמור לעיל ועוד, ניתן להבין כי נכון היה לעשות מקצה שיפורים לתכנית האב, המאוד לא מתאימה, וללמוד מקיבוצים אחרים. ואם צריך, זו לא בושה להעתיק מהם תכניות חכמות.

ד"ר צלחה ובטוחה ולהתראות בתכנית מוצלחת יותר... ■

"נפגשים בשביל ישראל" - הגשמת חלום / דני נהב בראיון עצמי

ארוכים במדבר מקדימים לשעה 06:00). במסגרת המעגל נאמרים דברים לגבי המסלול וההתארגנות, אך לב המפגש הוא באזכרה של נופלים במערכות ישראל. כאשר נרשמים למסלול, אפשר לבקש לצעוד ביום מסוים, לזכר מישהו מיקירך שנפל במערכות ישראל.

לפני שנמשיך בתיאור סדר היום, תוכל להביא דוגמה?
 בכל בוקר מזכירים בראשונה שמות של נופלים באסון המסוקים, ואחר כך שמות נופלים בשאר מערכות ישראל. כך לדוגמה, כל שנה ישנה חבורה של טייסים, מקורס טיס מספר 69, שמקדישים יום אחד של הליכה בשביל לזכרם של 5 מבוגרי הקורס שנפלו, וביניהם גם את שמו של גדי קליין, אחיה של גליה, שנפל במלחמת יום הכיפורים, במהלך טיסת מסוק לחילוץ טייס בשטח הסורי.

האם לאחר מעגל הבוקר פשוט מתחילים ללכת לאורך הסימון של שביל ישראל?

לא בדיוק. ראשית, לא הולכים ממש את כל השביל, אלא קטעים נרחבים ממנו, בצד קטעים החורגים מהשביל. כך לדוגמה, הלכנו השנה כמה ימים בגליל העליון המערבי - נחל געתון, נחל כזיב - היכן שהשביל לא קיים, אך חזרנו אליו בהר מירון. חשוב לציין, שכל יום מלווה בהדרכה של מדריך ידיעת הארץ מטעם קק"ל. אך השוני העיקרי, בין הליכה קונבנציונאלית בשביל לבין המסגרת בה הלכתי, הוא בכך שהמסע עומד בסימן מפגשים ומעגלי שיח. השנה, הנושא שעבר כחוט

בזמן האחרון נעלמת לנו. איפה היית? (הערה: הראיון נכתב ב-20.4)
 ב-18 בפברואר יצאתי לדרך, לאורך שביל ישראל, וב-16 באפריל סיימתי באנדרטת אסון המסוקים, שליד שאר ישוב. הלכתי ברגל במשך 8 שבועות ועוד יומיים, כאשר מדי פעם קפצתי לגיחה קצרה הביתה.

איך עלה לך הרעיון להצטרף למסע שכזה?
 לפני כעשר שנים יצאתי לראשונה, יחד עם גלייתי, ליום אחד בשביל. היה זה מזכרון-יעקב, דרך הר חורשן, לבת-שלמה. מהפעם הראשונה הזו, מאוד אהבנו את ה"פורמט" והמשכנו ללכת ימים בודדים בשנים שלאחר מכן. בשנים האחרונות הלכתי קבוע, ביומיים של חופשת פורים, ביחד עם חבר. זה יצא כל פעם באיזור אחר בדרום והחלטתי שכשאצא לפנסייה אפנה חודשיים לטובת השביל.

רגע, האם זה דומה למה שניר כותב עליו ב"בשער"?
הולכים בקבוצה קטנה, כל פעם קטע או שניים?
 ממש לא! אני הצטרפתי למפעל נפלא שנקרא "נפגשים בשביל ישראל", שנוצר לפני 14 שנים על ידי רעיה ויוסי אפנר, לזכר בנם אבי שנפל באסון המסוקים. המפעל הזה נקרא גם "אבי בשביל ישראל - אפשר ביחד בשביל ישראל".

אז איך זה הולך? אתה יכול לתאר סדר יום?
 כל בוקר מתכנסים בשעה 07:00 למעגל בוקר (במסלולים

חניון אוהלים במדבר - "...ושק שינה אחד"

מעגל בוקר בתחילתו של יום במדבר

חבורת כל השביל - תמונת סיום

עליה בעפרן אל הכרובלה - אחת העליות הקשות והמדהימות!

אחת העליות הקלות...

ללא הפסקה, ולכן יש מי שאמר שצריך לשנות את השם מ"צועדים בשביל ישראל" ל"סועדים בשביל ישראל"...

אתה רוצה להגיד לי שישנת בלילה בחוץ, ולא באיזה צימר לאורך השביל?

ממש כן! בחודשיים האחרונים ישנתי, פרט לימים שקפצתי הביתה, בשק שינה ולרוב באוהל הקטן שלי. מסתבר ש"הכול בראש" ושמתרגלים לישון על מזון דק בתוך אוהל צפוף. גם לא תמיד זוכים להתרחץ, אז מסתגלים אפילו לריח, כי כולם במצב דומה...

אני מבין שצעדת את כל השביל, אבל האם אפשר להצטרף רק לחלק ממנו?

אני בחרתי להשתייך, השנה, למה שנקרא "חבורת כל השביל", שכללה בעיקר בנות דתיות צעירות ומספר בחורים בגיל פנסיה. עם זאת, ויש רבים שעושים כן, ניתן להצטרף למספר ימים בלבד. רבים מנצלים את המפעל לטובת הליכה בקטעים של השביל בדרום, היכן שיש קושי ללכת לבד, אבל רבים גם מגיעים לימים בודדים במרכז ובצפון. כך זכיתי שגליה, אחי ואחותי, גיסי, נעמי ויוחנן אשחר, צעדו איתי יחד באחד הימים מכפר חסידים לטבעון, ודורית ואילה הצטרפו למסלול מהמוחרקה עד יגור.

איפה נרשמים?

לשנת 2019 כבר אי אפשר להרשם כי המסע הסתיים. המסע ה-15 צפוי להתחיל אי-שם בפברואר 2020. בינתיים, אני ממליץ להיכנס לאתר האינטרנט של "נפגשים בשביל ישראל 2019", שם ניתן לראות את תכנית המסע לפי ימים (מהיכן להיכן, דרגת קושי, נושא היום, מפה מצורפת וכדומה). כמו כן, מי שרוצה לעמוד קצת יותר על אופיו של המפעל, מוזמן להיכנס לתמונות שנמצאות באתר לפי סדר ימי ההליכה.

השני לאורך השביל היה "שורשים", והוקדש להיכרות ודיון בכל שקשור לקהילות ישראל. כך מצאנו את עצמנו, מדי יום, מתכנסים במהלך ההליכה במעגלים של 8-10 אנשים, לדיון מונחה והיכרות בינינו, היושבים במעגל, כמו גם להיכרות עם אחת הקהילות. בסיומו של היום נפגשנו עם אנשים שהרחיבו את הדעת בתחום. לדוגמה, ביום שנגע בקהילה הבולגרית, זכינו לפגוש על תל חדיד שבשפלה, את מוני מושונוב. את ההיכרות עם ה"יקים" עשינו בעזרת רוביק רוזנטל והרחיבה את דעתנו, בהתייחסה ליהדות דרום אמריקה, לא אחרת מרות רובנס מקיבוץ מגידו.

טוב, הבנתי שיש תכנים. אבל איך כל זה מתארגן? כל יום סחבת את כל הציוד על גבך?

אחת הסיבות הטובות להצטרפתי ל"נפגשים בשביל ישראל" היא שאני כבר לא בכושר של הצעירים, שהולכים את כל השביל כולו עם הציוד על גבם, מטמינים מים בנגב ולא מוותרים על מטר אחד, עד שמשלימים את המשימה. אחד הבנים שלי אמר שהמסגרת בה אני הולך היא ממש כמו "טיול שנתי למבוגרים...". כל בוקר מעמיסים את הציוד על עגלה מיוחדת, יש שני רס"פים שמעבירים את הציוד לחניון הלילה, דואגים לכך שיהיה גנרטור, כלי בישול וכל מה שצריך בסוף יום הליכה. מי שמגיע עם רכב זוכה להסעה בסוף היום בחזרה לחניון הבוקר.

ומה עם אוכל? כל אחד דואג לעצמו?

מי שבא ליום אחד לרוב מתארגן עצמאית עם אוכל מהבית, אבל אחרים, כמוני, שהלכו לאורך ימים רצופים, מצטרפים לארוחות שותפות תמורת תשלום של 15 ש"ח לטובת מצרכים לארוחות בוקר וצהריים (יושבים במעגל וכל אחד מוציא חלק מהמצרכים) ו-15 ש"ח נוספים אם רוצים לקחת חלק בארוחת ערב משותפת, שכוללת מרק חם, שקשוקה, סלט, תפוחי אדמה וכדומה. נדמה שאוכלים

מהו הערך המוסף העיקרי, בו זכית בהשתתפותך במסע זה, לאורך חודשיים ימים?

מעבר למפגשים מרתקים עם אנשים רבים, מכל גווני החברה הישראלית - צעירים, מבוגרים, דתיים, חילוניים, משפחות עם ילדים וכדומה - המשמעות העיקרית עבורי הייתה ביציאה מ"אזור הנוחות" שלי והתנתקות של חודשיים מהרגיל והשגור. זהו מבחן אישי לא פשוט, שזכיתי לעמוד בו ושהוסיף לביטחון שלי להתמודד עם אתגרים מסקרנים אך לא פשוטים. התחושה בסיום המסע, שיכולתי לאתגר, הייתה נפלאה. מעבר לכך, צברתי במשך אותם חודשיים חוויות בעוצמה יוצאת דופן, נחשפתי לנופים נפלאים של ארצנו בשנה של פריחות וזרימות נדירות, הכרתי אנשים מעניינים ונותר בי כוח ורצון להמשיך וללכת בשביל.

מהי ההרגשה אחרי הגשמת החלום והאם תחזור ל"חבורת כל השביל" גם בשנה הבאה?
אין ספק שכעת נותרה מעט תחושת ריקנות. מאידך,

החזרה לשגרה היא נפלאה. יש משהו נעים ונוח בשינה על מיטה, בישיבה על אסלת בית שימוש, בנוכחות של גליה לצידי כל יום ובהליכה בלי תרמיל ומקלות. עם זאת, אני מקווה בשנה הבאה להשלים מספר קטעים שלא עשינו השנה, בגלל ימי גשם, כמו גם קטעים נוספים שיהיו שונים מאלו שהיו בתכנית השנה.

מסר לסיום?

כל ניסיונותי "לפתות" חברי קיבוץ להצטרף אלי ולהכיר את המסגרת המיוחדת של "נפגשים בשביל ישראל", כמעט ולא צלחו. אני מאמין שיש לא מעט חברים בקיבוץ שאוהבים ללכת בשבילי ארצנו ושהמסגרת הזאת מאוד מתאימה להם. תקוותי שחלק מהם יירשמו בשנה הבאה (גם אם לא לכל השביל אז לפחות למספר ימים). זו הזדמנות ייחודית להכיר את נופי ארצנו, יחד עם הכרת החלק הטוב של הנוף האנושי המגוון, שחי איתנו יחד בארץ הזאת. להתראות בשבילי ישראל בכלל וב"נפגשים בשביל ישראל", בשנה הבאה, בפרט.

במדור זה החברים מוזמנים לפרסם כאמרי דעה בכל עניין אקטואלי.

ענייני השעה ב'

צעירים נגד הגדר

ילדי המרחב הצעיר ארגנו אתמול (רביעי) הפגנה נגד הגדר החדשה שהוקמה בבריכת השחייה ומשווה למקום הפסטורלי מראה המזכיר "בית סוהר". הילדים גם תלו עצומה על לוח המודעות בחדר האוכל.

חשוב לציין כי הקמת הגדר היוותה תנאי לקבלת רישיון עסק על-ידי המועצה, וזאת עפ"י התקנות וההנחיות החדשות בעניין. נושא הבטיחות בבריכות השחייה עלה לכותרות בקיץ הקודם, עם ריבוי חריג של טביעות ילדים, ביניהם המקרה המצער של טביעת פעוט בבריכת קיבוץ יגור.

תודה לנועה סולומון על הדיווח.

פודקאסט - לחזקים בלבד

מה לעזאזל חשבתי לעצמי? בהחלטה של רגע, שהתקבלה כבר כמה פעמים במהלך השנים האחרונות, החלטתי לצאת להליכה.

אתן פרומו ואספר שנטשתי לעת עתה את סטודיו הפילאטיס, לאחר שניטש בו הויכוח עתיק היומין של 'תדליקו את המזגן - תכבו את המזגן'. ידעתי שזה יגיע, אוי, איך שאני ידעתי שזה יגיע.

כשנרשמתי לפילאטיס בחודש מרץ, עמדתי בצד וחיכיתי לחמסין הראשון, והשני, והשלישי כדי להבין שמי שצריכה ללבוש חליפת קירור 10 חודשים מהשנה, אין לה מה לחפש בסטודיו עם בנות שקר להן ומר להן. הגדילה בשקל תשעים מתעמלת אחת שעמדה מולי, עם ידיים על המותניים, כאחרונת הפולניות ואמרה: 'מה את רוצה, שנחטוף דלקת ריאות??' אז סליחה, מורתי היקרה, זו לא את, זו אני ובחורף אשוב בחזרה.

איך מתחילים לצעוד? נכון, עומדים מול הארון ומתלבטים מה ללבוש לצעדה. למזלי, מהחודשיים הקצרים בהם פילאטסתי, הזמנתי לי גופיות ספורט יפות מאלי או עלי אקספרס.

וכך מצאתי את עצמי, עומדת מול הארון וחוככת בדעתי מה ללבוש: את האדומה, שמתאימה יותר לסינית קטנה עם כפות רגליים קשורות, או את הכחולה, זו שהכניסו בה קצת, טיפי, טיפה'לה יותר בד, שתתאים לאחותה שגבוהה ממנה בסנטימטר. הלכתי על הכחולה, שנדבקת, מצמידה ומבליטה את כל מה שיש, אבל יאללה, מה'כפת לי, שבע וחצי בבוקר שבת, כולם ישנים. ליתר בטחון, חגרתי סווטשירט על המותניים. שיסתיר.

ואז החלטתי, שהבוקר לא אשמע מוזיקה כמו תמיד, לא! הבוקר אאזין לפודקאסט.

תראו, אני לא כל כך יודעת מה זה, אבל שמעתי שיש דבר כזה, וזה הזכיר לי את 'הפינה לאם ולילד' ואת כל התסכיתים ששמעתי בטרנזיסטור הקטן, בעטיפת העור החומה, שהיה צמוד אלי כשהייתי ילדה, ואמרתי יאללה, ננסה.

חברה המליצה על פודקאסטים של מישהו ששם משפחתו פישלר, וכך יצאתי לדרך עם הפודקאסט שלו על איך לא? המוות. כי אם אני כבר הולכת להרוג את עצמי בהליכה, בנשימות, התנשפויות וזיעה, עדיף שאתאמן ואשמע קודם כל קצת על העניין הזה.

כבר אחרי 3 דקות של האזנה הרגשתי

איך הנרוויים עולים לי. הקול המעצבן, הדיקציה האיומה ובכלל, מי אתה שתדבר ככה ממש אל תוך האוזן שלי? אכלת ת'ראס, פישלר. לפחות את שלי. סגרתי לו את המיקרופון, כמו למורים קאהן בטקס הדלקת המשואות, וחיפשתי משהו אחר.

או! נשים באירוויזיון. חשבתי לתומי שאשמע את השיר המקסים של אן מארי דויד, על הילד והציפור, שאני יודעת להגיד מתוכו, בצרפתית במבטא מושלם, משפט אחד. ואחר כך גם את אילנית, אהובתי, אבל מה רבה הייתה האכזבה כשלתוך אוזניי ליהגו שתי נשים, שלאחת קוראים גילי ולשנייה רותה, וחשבתי לרגע שמתתי וחזרתי אחורה 40 שנה לגיל 14, למסיבת כיתה.

כל פודקאסט אורך כ-22 דקות, גג חצי שעה. זה ברוטו. בנטו, צעדתי אולי 9 דקות, כי 10 פעמים עצרתי כדי למצוא את האפליקציה שהורדתי, להפסיק את הקשקוש הקודח במוחי, להוציא את האוזניות, להחזיר את האוזניות ולגלות, לחרדתי, שאי אפשר להפסיק את שתי המלהגות. תוך כדי הליכה והסתבכות עם הנרתיק הקטן הזה, שצמוד ליד שממנו הוצאתי והכנסתי את הנייד, החלטתי החלטה הרת גורל לכבות ולהדליק שוב את הנייד, כי רק זה יציל אותי.

עכשיו תראו, אם יש משהו שאני מפחדת ממנו, זו הפעולה הזו של הדלקה וכיבוי מחדש. לפני שאני מחליטה באמת ובתמים לעשות זאת, אני נוטלת רגיעון יום, לפעמים בשילוב עם רגיעון לילה, כדי שישפיע חזק יותר - ולוחצת. אין. אין חרדה גדולה מזו, האם המכשיר יעלה מחדש ולא שלחתי אותו עכשיו, בהינף מקש, אל איזו תהום נשייה ושם הוא יישאר. הוא עלה. חזרתי ל-99 אף אם, בחרתי בעצבים איזו מוזיקת בוקר שקטה, כי בוקר שקט כבר לא יהיה לי, למזלי זה היה שלמה ארצי, שקצת הצליח להרגיע אותי.

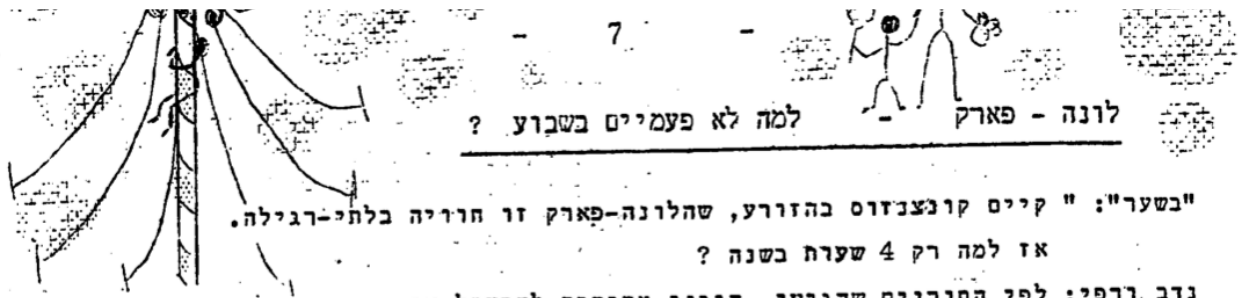
'אם הייתי גרה בלוקיישן שלכם, הייתי הולכת כל יום' אני שומעת רבות מחברותיי אומרות לי. אז נכון, אנחנו גרים בצימר והיער היפה שלנו הוא כמה מטרים מהבית. ואני הולכת, אי אפשר להגיד שלא. אני חוצה את הדשא הגדול והולכת לספרייה. אני הולכת לכלבו פעמיים בשבוע. אני צועדת לחדר האוכל. אני כמעט האישה היחידה בקיבוץ שלא רוכבת על אופניים, לא משנה למה, פוחדת, טוב לכם? כך יוצא שבחשבון שנתי כולל אני די מקיפה את כל הקיבוץ עשרות פעמים.

חזרתי הביתה. בבית על השולחן חיכתה לי כוס הקפה שלי מהבוקר, כמו שאני אוהבת, פושרת, בטמפרטורת החדר. המרפסת פורחת. כשיחזור אישי מרכיבת אופניים של שבת בבוקר, נכין ארוחת בוקר לשניים, כמו שאנחנו אוהבים. ואם להודות על האמת, מתוך צירוף המילים הזה - פודקאסט, אני מחבבת יותר את ה'פוד' מאשר את ה'קאסט'.

יריד העצמות

בכל שנה, עת מגיעה חגיגת העצמות, נשלפים מה"בוידעם" מתקני היריד העלויים, שלא נס לחם גם לאחר עשרות שנות שימוש. ניזכר הפעם בירידי העבר בקיבוץ בתמונות ובריאיין, ותודו שממש עושה חשק להיכנס לתוך הצילומים ולהצטרף לחוגגים. שפע רב של יצירותיות, הומור, אלתור ו... "בטיחות מעל הכל" - כבר אחרנו? / צוות הארכיון

דובי זמר מראיין את נדב שחם ורפי שדמון, שמשך כמה שנים היו ממקימי היריד והרוח החיה מאחוריו. פורסם ב"בשער" 29.4.1983

"בשער": " קיים קונצרט בהזורע, שהלונה-פארק זו חודיה בלתי-רגילה. אז למה רק 4 שעות בשנה ?

נדב ורפי: לפי התורנים שהגיעו, היינו צריכים להפעיל את היריד רק שעהיים: למזלנו נמצאו בשטח מתנדבים בין החברים והמוסדניקים, שהצילו את המצב. חוץ מזה, ההורים יצאו מותשים. 4 שעות, זה המון זמן. למי יש כוח ליותר מזה ?

מאידך, אי אפשר להפעיל את היריד למחרת, כי חשוב להתחיל פעילות כזו, כשהשטח והמתקנים במצב תקין. וגם האופטימיסטים שבינו נו לא יעלו על דעתם, שמחמנת הסיום של ליל היריד ניתן להתחיל מבראשית כבר למחרת. מצד שלישי, הפעלת הציוד יותר מפעם בשנה, זהו סיפור אההפסדה. ונדב מוסיף: אני הייתי מגויס לנושא כשלושה שבועות, וזכיתי בשבועיים האחרונים בעזרה חלקית. בתנאים של היום, יריד כזה הוא מבצע שניתן לעמוד בו לכל היותר פעם בשנה.

"בשער": ומה הפרספקטיבה ? נדב ורפי: הרעיון להקים בשטח מתאים אחר שעשועים עם מתקנים קבועים ולחסוך זמן יקר של התקנה ופירוק. כך נוכל להתמסר יותר לבניה של מתקנים חדשים (בתכנית - רכבת על פסים ומכונת פופקורן ובחלום - גלגל ענק...). ובהזדמנות זו עלינו להודות לחברים שסרחו, יזמו ובנו בזמנם הפנוי את ה-מגלשה ומכונות הקרטינג (שפעלו הודות לעקשנותם של היזמים). למרות שיש עוד שנה (בשלב זה) עד ליריד הבא, אנו מחכים להצעות, רעיונות וביצועים של מתקנים חדשים...

"בשער": אתם נראים מאוד מרוצים, האמנם ? נדב ורפי: בהחלט. היו אמנם 2 תאונות קלות (ילדה נפגעה מהעגלה המשוגעת, ועמוד הגריז נפל על שני נערים), ונושא התורניות לא עלה יפה (צריך לקצר את משך התורנות) - אך כשסבא ונכדתו מדוששים באושר ב"רב-כפכפים", וסבא אחר משחק לבדו בפינג-פונג (לאחר גמר התורנות) ופעוטים בני שלוש מבצעים תרגילי אומץ ב"אפניים בשמיים" - אז אנחנו יודעים שעשינו משהו, וזה הצליח!

נדב: מאז היריד אני זוכה למחמאות רבות, וזה כמובן נעים - והמחמאה המרגשת שבהן היתה של ילדה מהחברה, שבאה להגיד לי: "נדב, הלונה-פרק שלנו הוא בדיוק כמו בתל-אביב, ואפילו יותר טוב - כי הסוכר בחינם..."

רשם והתרשם
דובי זמר

גלגל ענק

יעקב שריר, רני שריר, אפרים מאיר עם אמרה ואמנון מאיר. 1968

טיפוס על תורן. יריד עצמאות 1967

דגים דגים. יריד עצמאות 1968

חיקה יערי על "אופניים בשחיים", 1982

העגלה המשוגעת

האם כולנו מנהלים?

על עקרונות הניהול ומדוע על כולנו ללמוד אותם
 אנו כולנו מנהלים. בין אם במודע ובין אם לא, בין אם בתואר בעבודה ובין אם לא. אנו מנהלים את זמננו האישי, את זמננו בעבודה, את בריאותנו, ילדינו, עתידנו ואת אושרנו. חלקנו מנהלים תחום זה או אחר יותר טוב ותחום זה או אחר פחות טוב. חלקנו יותר פרואקטיביים וחלקנו רק "מנהלים את הנחתות החיים", כאשר אלו מגיעות. כשאני מתכנן ריצה ארוכה, או תכנית אימון למרוץ, אני מתחיל מהמאקרו, עובר למיקרו ובעת היישום מנהל את הבלת"מים והמשברים, שתמיד מגיעים. אין זה שונה מניהול בעבודה. כשאני מתכנן מתי להסיע את הילדים לחוגים וטיפולים או מתי לרוץ, מתי לנסוע להרצה ומתי לטיפול שאני צריך או רוצה, אני מנהל את חיי הפנאי שלי. ניהול, אם בעבודה ואם בחיי הפנאי, דורש גם תכנון, גם תקשורת לשיתוף פעולה וגם יכולות אלתור. ניהול דורש "תפישת על" או "מטרה לכל תחום". ניהול דורש סדרי עדיפויות מוגדרים.

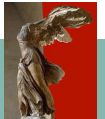
ניהול האיזון בחיינו או ניהול סדרי עדיפויות, מאיר תחום בו "נופלים" מנהלים בכירים ביותר בעבודה וגרועים במיוחד בחייהם הפרטיים. סטיב ג'ובס, למשל, ניהל את בריאותו באופן כל כך שגוי, שבעצם גרם למותו בטרם עת! גם "מנהלים בכירים" אחרים, מוצלחים בעבודותיהם, מזניחים את ניהול חייהם האישיים, הזוגיים והמשפחתיים, ויוצרים לעצמם בעיית אושר קשה.

ככל שנהיה יותר מודעים לצורך בניהול מושכל, מובנה, מניעתי ומשתף, כך פחות נהיה תלויים ב"הנחתות החיים" שירדו עלינו. כאשר אנו מבצעים פעולות מונעות בתחום הבריאות, בריאותנו טובה יותר. כאשר אנו מבצעים פעולות ניהול מאזן בין תחומי חיינו השונים, אנו מרגישים יותר בשליטה ופחות כאוגר על גלגל בכלוב. אותו עיקרון נכון גם לזוגיות שלנו, לעתידנו הכלכלי ולחינוך ילדינו.

שתהיה שבת של מחשבה מחדש על חיינו וכיצד אנו יכולים לשפר אותם, על ידי שימוש בעקרונות הניהול! ■

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

שְׁדוֹת שְׁאֲנוּ אֵלִיָּה

ממלכת השאול במיתולוגיה היוונית, ממלכתו של הָדֵס - אל-השאול - לבשה ופשטה צורות רבות לאורך ההיסטוריה. כמו השאול עצמו, אף המדורים השונים שבו, תוארו בתיאורים שונים במהלך הזמן. אחד המדורים בשאול נקרא "שְׁדוֹת אֵלִיָּסִיוֹם", שהחל כמרחבים עגמומיים בהם התהלכו נשמות המתים, אך הלך ושינה פניו, בהשפעת אמונות ומסורות מן המזרח, עד שהפך למַעִין גן-עדן וכונה: "ארץ המבורכים". לכאן היו מגיעים רק אלה שנהגו בחייהם בהגינות ובצדק. הנצרות וגם היהדות שִׁאָּלוּ מן הַשְּׁאֹל היווני-פגאני את גן העדן המופלא הזה, שלפוחו מהאדמה והעלוהו לשמיים. פרנסי העיר פאריס העניקו לרחובם, הנפרש משער הניצחון ועד כיכר הקוֹנְקוֹרְד, הרחוב המפורסם בהדר בנייניו וגניו, את השם: **שְׁדוֹת שְׁאֲנוּ אֵלִיָּה** - האמור להשרות על ההולכים בו את אוירת "שְׁדוֹת האֵלִיָּסִיוֹם" הקסומים.

שבת שלום (עם שְׁדוֹת ללא טילים)
 אהוד דור

שדרות שאנו אליזה, פאריס

Some bright colors for positive thinking. ריימונד אליס

אדיר (9): אמא, את יכולה להביא את העוגיות שנראות כמו 'הגדרות'? אמא: כמו מה? אדיר: כמו 'הגדרות'!

שביליסטים יומן מסע

שביל ישראל קטע מס' 8 חטיבת גולני שלי

יותר מארבעים וחמש שנה עברו מיום גיוסו של החתום מטה לחטיבת גולני, אבל עד היום, אם תתקשרו אלי לנייד, אתם תשמעו את מנגינת השיר "גולני שלי". בקטע 8 התחברו יחד גולני ושביל ישראל. מעטים האנשים שידועים היכן בדיוק נמצא העץ האמיתי של גולני. אז תרשמו לכם: "העץ של גולני", סמל החטיבה, הוא עץ אלון גדול שנמצא ב"שמורת יעלה", 3 ק"מ מזרחית למושב יבנאל, קרוב מאוד ל"מעלה יעלה", בו עובר קטע 8 של שביל ישראל. כוח השביליסטים של הזרוע (המבוגרים גיל, יוסי, לורן, ערן ואלי קטן, עם הילד איתמר שפייר), מתוגבר הפעם באלי שובל מיקנעם ובנו דרוך, והכי חשוב - באחד מצאצאיו של יהושע בן נון - הלא הוא יוסי בן נון מירושלים (הזכור לטוב מקבר הנביא יהושע בקטע 3). הכוח המובחר הזה, שהשמיט בנקודת הסיום בכפר קיש מכונית אחת והציב שתי מכוניות בנקודת ההתחלה ביבנאל, מסב כעת מתחת "העץ של גולני" לסנדוויצ'ים של הבוקר עם כוס קפה שחור, כמו ששתינו בגדוד 13 (בלי גיל מחיל האוויר...). נרגש עד מאוד, מתחיל הכוח לעלות את "מעלה יעלה", עלייה יפהפייה עם תצפית מתמשכת על הכנרת ועמק הירדן מצד אחד, בקעת יבנאל מצד שני, והר תבור והרי נצרת מצד שלישי. גשם מקומי, שמתחיל לרדת עלינו, לא מקטין את עוצמת החוויה הנופית הנפלאה הזאת, אולי הוא אפילו מגדיל אותה. בכלל, אם אתם מתכננים טיול, שביל ישראל או לא שביל ישראל, אף פעם אל תדחו אותו אם דני רופ ישלח לכם, בתחזית שלו, איומים על "גשם מקומי".

לחפש מקום אחר, ומגיע אל "החללית של רמת סירין". בחללית הזאת, שהובאה הנה על ידי קיבוץ אפיקים, חובה לעשות הפסקת קפה, למרות הרוח החזקה. הרוח הזאת מפריעה קצת לאש של הקפה, אבל מפעילה יפה מאד את הטורבינות של רמת סירין, שמסתובבות להנאתן ולהנאתנו במרחק של שני ק"מ מהתצפית הזאת, שנקראת "מצפה אלות", על שם האלות האטלנטיות הרבות שמפוזרות כאן. מי שמסתפק במסלול קצר יותר מ-22 הק"מ של קטע 8, יכול להגיע לתצפית הנפלאה הזאת גם במכונית, ממושב מנחמיה.

הירידה ממצפה אלות אל "חירבת אולם" מעניינת אולי קצת פחות, אבל כאן, בצל עץ תמר, נתקל המגזר הגברי שלנו בחוויה לא שגרתית: שש שביליסטיות יפהפיות (לדעתנו), חיילות משוחררות מיחידת "מגלן", שיצאו מאילת צפונה לפני חודשיים, מצטרפות אלינו להפסקת תה צמחים נפלא, כזה שעליו הן יכלו רק לחלום... הערה: ב"שביל ישראל" עוצרים לפטפט עם כל מי שפוגשים, מין אחוות שביליסטים שכזאת. הירידה המעט משעממת ממשיכה, כמעט שאין יותר עליות, בואכה "חורבת סירין". כאן אני ממליץ לכם לסטות מעט מהשביל, כמונו, ולעצור לביקור קצר באתר המעיין הזה, בו התגלה בית כנסת עתיק מתקופת התלמוד. השעמום הקל, האמור לעיל, מסתיים לחלוטין בנחל תבור, המוכר והחביב על כל עם ישראל (רק אל תבואו הנה ביום הבחירות. מניסיוני, יש כאן פקקים נוראיים בתוך הנחל, בין אם ביבי זוכה ובין אם גנץ מפסיד). על "תל רכש", המוזכר בספר יהושע כנחלת שבט יששכר, רק לארבעה שביליסטים יש כוח לטפס: החתום מטה, שני ה"יוסים" (שמע ובן נון) ואיתמר שפייר. תלול ביותר - היזהרו מאוד בירידה! מתל רכש קצרה כבר דרכו של נחל תבור עד לנקודת הסיום של הקטע - מושב כפר קיש. לא הכי קל קטע 8, אפילו קצת קשה, אבל מאוד מאוד שווה! תגיעו!

בשם השביליסטים - ניר רענן ■

מה עניין שמייטה לגוי של שבת?

השבת היא יום מיוחד (וחביב בדרך כלל) לכולנו. עבורנו, וללא קשר לאמונה או לקיום מצוות, השבת היא יום קדוש, הנבדל ושונה משאר הימים, ובו אנו עושים דברים שאיננו עושים בימות החול: מטיילים, קונים, עושים לביתנו, עובדים במשכורת כפולה, קוראים, לומדים, מרבים בתפילה, נפגשים עם משפחה וחברים, משלימים שעות שינה וממלאים את המצברים...

בבסיס מצוות השבת עומד רעיון סוציאלי מהפכני: עובדים 6 ימים, נחים יום אחד. הפרשה שלנו עוסקת בהרחבה במושג שבת. כפי שהשבוע הוא מחזור בן שישה ימי חול ועוד שבת, כך מוגדר בפרשה מחזור בן שש שנים "רגילות" ועוד שנת שמייטה. שנת השמיטה היא מין שנה מיוחדת ונבדלת משש השנים שקדמו לה. בשנה זו שומטים חובות, ריבית, משחררים עבדים, ומעניקים שנת שבתון לקרקע:

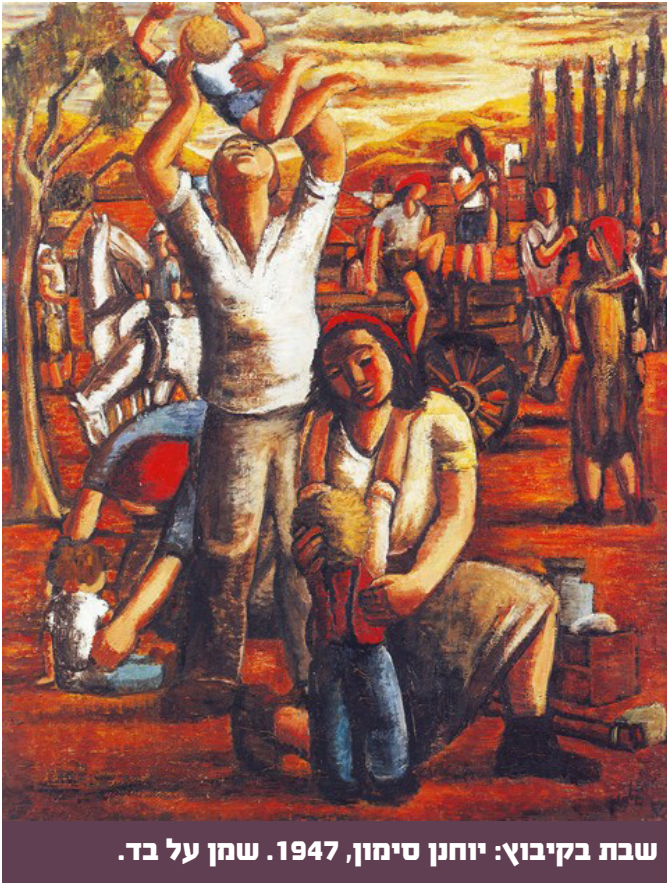
"דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, כִּי תָבֹאוּ אֶל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם--וְשָׁבַתָה הָאָרֶץ, שְׁבַת לַה'! שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךְ, וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר פְּרֻמָּךְ; וְאָסַפְתָּ אֶת תְּבוּאָתָהּ. וּבַשְּׁנָה הַשְּׁבִיעִית, שְׁבַת שְׁבַתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ--שְׁבַת לַה'; שָׂדֶךְ לֹא תִזְרַע, וְכֶרֶם לֹא תִזְמַר." (ויקרא כ"ה ב' ד')

כפי שהאדם העובד זכאי ליום מנוחה בשבוע, כך זכאית הקרקע לשנת מנוחה כל שבע שנים. כל חקלאי יודע שיש היגיון בסיסי במתן מנוחה מידי פעם לאדמה. עובדה שמתמודדים עם בעיית ניצול יתר של האדמה ע"י טיוב הקרקע ומשטר של מחזור זרעים.

אך האם אי פעם אפשר היה לקיים מצווה שכזאת? להשבית את האדמה לשנה? וממה נתפרנס (בייחוד

בתקופות קדומות)? התורה נותנת פתרון לא ריאלי: **"וְכִי תֹאמְרוּ, מֵה-נֹאכַל בַּשְּׁנָה הַשְּׁבִיעִית: הֵן לֹא נִזְרַע, וְלֹא נֶאֱסַף אֶת-תְּבוּאָתֵנוּ. וְצִוִּיתִי אֶת-בְּרַכְתִּי לָכֶם, בַּשְּׁנָה הַשְּׁשִׁית; וְעִשְׂתָּ, אֶת-הַתְּבוּאָה, לְשָׁלֹשׁ הַשָּׁנִים." (ויקרא כ"ה כ"א)**

בארצנו השחונה ולמודת הבצורת, צריך אמונה חזקה

שבת בקיבוץ: יוחנן סימון, 1947. שמן על בד.

ותמימות רבה כדי לסמוך על ההבטחה האלוהית, שבשנה לפני שנת השמיטה יהיו יבולים שיספיקו גם לשנת השמיטה וגם לשנה שאחריה. הציוניות הדתית מצאה פתרון מקורי ואופייני לדתיים, המערימים על אלוהיהם ועל עצמם: מכירה פיקטיבית של האדמה בשנת השמיטה לגוי, ואז ניתן לעבדה.

הנה כי כן, הגענו לגוי של שבת, הגוי של השמיטה, הגוי של החמץ. כלומר, לא ניתן לקיים את מצוות השבת, הפסח ויישוב הארץ ללא גויים. ואני שואל את חכמי הדת: זה לא מפריע לכם? נראה לכם שזה בסדר? ומה יהיה אם כל העולם יתגייר? היכן ימצאו גויים של מצוות?

מה שמחזיר אותי לשבת. האם הציווי "זכור את יום השבת" (עשרת הדיברות) מספק, או שמא "שמור את יום השבת" (ספר דברים)? אני "פריק" של עשרת הדיברות. אלה דברי אלוהים חיים, ללא התקנות

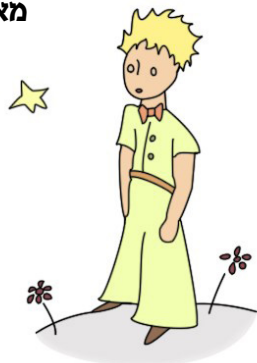
והפרשנויות המחמירות והמגמתיות של העסקונה הרבנית. ועל כן: ללמוד, להבין ולזכור - בהחלט! לשמור? - כל אחד לפי יכולתו, בכפוף לאמונתו ולחוק המדינה, ובמידה המתאימה לו.

שבת שלום!

"בארצנו השחונה ולמודת הבצורת, צריך אמונה חזקה ותמימות רבה כדי לסמוך על ההבטחה האלוהית, שבשנה לפני שנת השמיטה יהיו יבולים שיספיקו גם לשנת השמיטה וגם לשנה שאחריה. הציוניות הדתית מצאה פתרון מקורי... מכירה פיקטיבית של האדמה בשנת השמיטה לגוי."

”מאחורי כל הדברים הנראים לעין, יש דבר מה גדול יותר; כל דבר הינו נתיב, שער או חלון הנפתח אל משהו אחר”

מתוך ”הנסיך הקטן”
מאת אנטואן דה סנט-אכזופרי

התרגעות / יהודה קרני

אם יש אי שם רחוק
נה קטן שקט
ולו גזוזטרה של עץ
ועל ידו שקד;

אם יש אי שם רחוק
ולו מאה פרסה,
סבתא לנכדתה
תשיר שיר ערשה;

כי אז אעוף לשם
באחד הערבים
ושוב נמנה יחדיו
מספר הכוכבים.

לוח מודעות

בוטיק האמבטיה מחפש מתנדבים

עם בוא עונת המעבר ומעברי הדירות, חברים רבים מנצלים את ההזדמנות לריענון ומביאים ציוד ל"יד שנייה". לאחרונה מגיעות לבוטיק כמויות ציוד גדולות מאוד ובאותה מידה ציוד גם נלקח. אנו מאוד שמחות על כך ומברכות על השימוש החוזר בבגדים וכלים. נשמח לעזרה בסידור הבגדים והכלים במקום. אנא הירשמו ואנו נדאג לסבב בזוגות אחת לחודש או יותר.

ניתן להירשם כאן
או להתקשר/לשלוח הודעה
לנועה: 052-6024540
תודה,
צוות הבוטיק

הפגנה להצלת הדמוקרטיה

**תחיקים ביום שבת | 25.5.19
בכיכר רבין - תל אביב.**

מטרת ההפגנה למנוע העברת חוק החסינות ופסקת ההתגברות בכנסת, שמטרתם לאפשר לביבי להמשיך לכהן כראש המשלה, גם אם יוגשו נגדו כתבי אישום בגין שחיתות. זו לא פוליטיקה, אלה החיים שלנו כאן! הרשמה להפגנה על לוח המודעות. הסעה תוסדר בהתאם למספר הנרשמים.

נעמי שורוב.

מפגש ג.ש.ר

100 זה ה-70 החדש

חברים יקרים, מזמינה אתכם למפגש עם פרופסור גיל עצמון מאוניברסיטת חיפה. הנושא הפעם: גנטיקה של תוחלת חיים בריאה.

למעוניינים, ישנה אפשרות להשתתף במחקר גנטי ראשון מסוגו בארץ, על זקנה ואריכות ימים. המחקר נערך בפקולטה למדעי הטבע באוניברסיטת חיפה.

ניפגש ביום שישי ה- 24/05 בשעה 11:00, במועדון לחבר. לאחר המפגש ארוחונת קלה, כיבוד, שתייה, שיחות חברים והשתתפות במחקר למעוניינים.

כולם מוזמנים!

להתראות, צביה.

מזל טוב

לאפרת פרייס
ליום הולדת 60!
מאחלים לך
בריאות ונחת לרוב

10 שאלות ותשובות עם בלה שני

גיל: 72

מצב משפחתי: נשואה מזה 49 שנים (!) לראובן. אימא ל-5 ילדים - מיה, אסף, התאומות ורד ושרון וכן הזקונים תמיר, שאו-טו-טו מתחתן... והעיקר - יש לנו 11 נכדים, כולל זוג תאומים של אסף.
מקצוע: ב-12 השנים האחרונות, עד היציאה לפנסיה, עבדתי במשרד הדואר. לפני כן עבדתי בהנהלת חשבונות של תעשיית הרהיטים, עד לסגירתה.

1 זיכרון מעניין מהילדות?

אני בעצם פליטה. נולדתי במחנה עקורים על-יד מינכן בגרמניה. הגעתי לשער עלייה בבת-גלים עם משפחתי, כאשר הייתי בת שנתיים. מאותן שנים אינני זוכרת כלום. הזיכרון שלי מתחיל בחיים שלנו במעברת אוהלים בפאתי ראשון לציון. זוכרת שחינו באוהל אחד - ההורים יחד איתי ועם אחי, ויותר מכל אני זוכרת ולא שוכחת את הפחד שלי ללכת בחושך החוצה לשירותים - בור פתוח שהיה בתוך מבנה פח. חריקת קירות הפח עם כל רוח והחושך סביב זכורים לי כטראומה, שמלווה אותי עד היום.

זיכרון נוסף מאותה תקופה קשור לימים הראשונים בכיתה א', כאשר אינני מבינה ולו מילה אחת בעברית, וזאת משום שבבית שלנו, כמו גם בשאר הבתים, דיברו רק יידיש.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

את המילה "נגבה". לקראת הריאיון רציתי לדעת קצת יותר על האונייה "נגבה", שעל סיפונה הגענו מנמל מרסיי שבצרפת לארץ.

3 מה התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

אני "חולת ספרים"! קוראת בכל מצב - בחדרי המתנה, בטיסות, בנסיעות. קוראת לפני השינה אבל גם בשעות אחרות, כשרק ישנה הזדמנות ופנאי. אני אוהבת בייחוד סיפורים הקשורים להתרחשויות היסטוריות. לאחרונה קראתי, בלי יכולת להפסיק, את הספר "כל שעה חשובה" מאת ג'יליאן קנטור, שעניינו פרשת אתל ויוליוס רוזנברג. תחביב נוסף, שהוא כיום בגדר הרגל עבורי, הוא ללכת כל בוקר כשעה לכיוון יקנעם וחזרה. אני לא אובססיבית, לא הולכת בימי שישי ושבת אבל משתדלת ללכת בשאר חמשת ימות השבוע.

4 מה החטא הקטן שלך ("הגילטי-פלזר")?

אין לי משהו מיוחד. אני לא אוהבת שוקולד ולכן לא חוטאת כמו רבים באכילתו. אני מאוד אוהבת מרקים. מרק בשבילי הוא כמו ארוחה שלמה ולא משנה אם קיץ או חורף - תמיד מרק יהיה בעדיפות ראשונה. וגם אם זה לא בדיוק חטא זה תמיד טעים!

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית רוצה להיות?

בפרמידות בגיזה שבמצרים. לפני יותר מ-20 שנה הייתי שם ביחד עם ראובן ומאוד הייתי רוצה לחזור לשם. מעניין אותי לראות את זה בפרספקטיבה של זמן, והאם גם כיום זה יותר בי רושם חזק, כפי שזכור לי מהביקור של אז. אני לא יודעת אם בפועל אממש את הרצון הזה, אבל לקוות תמיד אפשר...
ואם לא לפרמידות אז אפשר גם לחלום על טיול לאזור הקוטב הצפוני כדי לחזות בזוהר הצפוני, וזה כנראה כבר לא יקרה.

6 מה הפספוס שלך?

לפני שהגעתי להזרע הייתי בקבוץ זיקים, ושם ייעדו אותי ללמוד להיות גננת. לצערי, כניסתו של ראובן לחיי (עליו איני מצטערת) והמעבר להזרע שיבשו את התוכניות. בהזרע זה לא התאים ולא התאפשר. עבדתי כמטפלת לא מעט שנים בגן, בעיקר לצידה של אפרת מעוז,

אך בכל זאת נותרתי עם תחושה מסוימת של החמצה על כך שלא הלכתי ללמוד להיות גננת. סוג של פיצוי וסגירת מעגל יש לי בעובדה שבתי הבכורה מיה היא גננת בנהריה.

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

מרבית שאיפותי הוגשמו. במשך לא מעט זמן שאפנו לעבור מביתנו בשיכון קרי לבית יותר גדול ומרווח, ולשמחתי שאיפה זו הוגשמה על הצד היותר טוב.

בעתיד הקרוב אגשים שאיפה, או יותר נכון חלום, כאשר שני הבנים שלנו - אסף ותמיר - יחיו עם משפחותיהם כאן בהזורע.

8 ספרי משהו שלא יודעים עליך.

בגיל 13 עזבתי את בית הוריי בפתח-תקוה ועברתי לחיות בחברת נוער בקיבוץ זיקים. מי ששכנעה אותי לעשות את הצעד הזה, של יציאה מבית ההורים והצטרפות לקבוצה בזיקים, הייתה חברה מאוד טובה שלי עד היום, שהייתה שם. חשוב לי לציין שהיו אלו מהשנים היפות בחיי וכל הטוב בזיקים חיפה, במידה רבה, על הגעגועים הביתה. היה לנו מחנך מיוחד - אברהם אצילי - שהיווה עבורי דמות משמעותית ביותר בתהליך ההתבגרות ויש לו חלק חשוב במי שאני כיום.

9 תכונה אחת בך שהיית שמחה להיפרד ממנה.

אני מאוד חרדתית ודאגנית, בעיקר בכל מה שנוגע לבני משפחתי. פעם שמעתי הרצאה, בה נאמר שבני הדור השני לשואה סובלים מחרדת יתר, וזה ניחם אותי במידה מסוימת, בידיעה שאני לא מיוחדת בתכונה זאת.

10 משהו שמפריע לך בהזורע ומשהו שאת אוהבת בהזורע?

מפריע לי: מפריע לי שלפעמים אנחנו "שקופים" אחד כלפי השני. חברים עוברים בשבילים ולא פעם אינם מתייחסים זה לזה. אני זוכרת במילים שכתבה רחל נאור ושרה חוה אלברשטיין בשיר "חיוכים":

"...אדם הולך בעיר והיא שלו והיא זרה לו והוא שותק והעולם כולו שותק, לפתע בדיוק מולו תינוקת התחייכה לו והאדם צוחק והעולם כולו צוחק". לא צריך יותר מחיוך, מאמירת שלום או בוקר טוב, כדי שיהיה כאן יותר טוב ונעים לכולנו.

אוהבת: מאוד מאוד אוהבת את הפעילויות של "גשר" - את המפגשים במועדון בימי שישי, אותם צביה מארגנת, את הטיולים שאילה ודן מזמנים לנו ואת ערבי הנשים שעודדה יזמת. אני מאוד מעריכה את העשייה הזאת, שנראה שעונה על צורך של רבים, שחשוב להם לבוא לאותן פעילויות, ואני מקווה שזה יימשך עוד ועוד.

תודה לבלה שני על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובניתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים. ראיון: דני נהב